

သည်းထိတ်ရင်ဖို ဂန္ထီရဆန်းကြယ် လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဆောင်းလုလင်

လိပ်ဖြာစဉ်းစဉ်း

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အခန်း (၁)

ဝိညာဉ်ညွှတ်သည်

တကယ်တော့ ... ကောင်မလေးဟာ တစ္ဆေတစ်ကောင်ကို သူမကိုယ်တိုင် အိမ်ကိုအပါခေါ်လာမိတာပါ။

လမ်းမပေါ်မှာလွင့်မျောနေတဲ့ဝိညာဉ်တစ်ခုဟာ ကောင်မလေး နောက်ကိုမှ ရွေးပြီးလိုက်ပါလာခဲ့တယ်လေ... ။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင်တော့ တော်တော်ကို အသည်းနှလုံးတုန်လှုပ်စရာဖြစ်ရပ်ပါလားနော် ...

နှင်းဆီသည် မနက်ဝေလီဝေလင်း အစောကြီးမှာပင် ထိုတစ္ဆေကို အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်မှာ မြင်တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တစ္ဆေမှန်းမသိခင်က သူ့ကို တကယ့်လူလိုထင်ပြီး သူ့ပုံစံကို ကြည့် ကာ စိတ်ထဲက ကြွေခဲ့မိတာကို ပြန်တွေးရင်းလည်း နှင်းဆီ အသည်းယားနေမိသည်။

နှင်းဆီသည် ထိုနေ့က ... ထုံးစံအတိုင်း မနက်ဝေလီဝေလင်းတွင် စောစောထကာ အိမ်မှထွက်လာခဲ့သည်။

နှင်းဆီရဲ့စက်ဘီးနောက်ခုံတွင် နှင်းဆီပန်းများ အပြည့်ပါသော ခြင်းတစ်လုံးကို ကြိုးဖြင့်ချည်ထားသည်။ ညကတည်းက ခူးဆွတ်ထား သောနှင်းဆီပန်းများဖြစ်ပြီး ဖောက်သည်များဆီပို့ပေးရန် အိမ်မှထွက် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒါသည်ပင်... နှင်းဆီ၏ နေ့စဉ်ပြု မြ ဝတ္တရား ဖြစ်ပါ၏ ။

နှင်းဆီတို့ နှင်းဆီခြံကြီးမှာ ရန်ကုန်-မန္တလေး အဝေးပြေး လမ်းမကြီးဘေး ကပ်ရက်မှာတည်ရှိပါသည်။

မြို့အပြင်ဖက်ရှိ နှင်းဆီတို့ခြံကြီး၏ ရှေ့တွင် " မြို့ မှ လှိုက်လဲ့
စွာကြိုဆိုပါ၏ " ... ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးရှိလေသည်။

မနက်က ... နှင်းဆီခြံ ထဲကထွက်လာတော့ ကြိုဆိုပါ၏
ဆိုင်းဘုတ်ရှေ့မှာ ယောင်ချာချာရပ်နေတဲ့ ထိုလူကို သတိပြုမိခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

သည်တုံးကတော့ သူဟာ တစ္ဆေတစ်ကောင်လို့ မသိသေးဘူးပေါ့လေ။

ထိုသူက ခရီးဆောင်အိတ်ကိုလွယ်ရင်း ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို
မော်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

နှင်းဆီသည် ထိုသူကိုမြင်မြင်ချင်း ရင်ခုန်သွားမိတာတော့
ဝန်ခံရမည်ဖြစ်သည်။ သူ့ပုံကလည်း ရင်ခုန်ချင်စရာကောင်းလှတယ်လေ။
အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဆံပင်တွေဂုတ်ပေါ်ဝဲကျနေပုံက ဆွဲဆောင်မှုရှိလှပေသည်။
ဝတ်ထားသောတီရှပ်က ခပ်ကျပ်ကျပ်မို့ ရင်အုံကြီးနှင့်လက်မောင်းကြွက် သားများ
ဖုထစ်ပေါ်လွင်နေပုံက နိုင်ငံခြားမင်းသားများအတိုင်းပါပဲ။

လမ်းဘေးအောက်ဖက်အနိမ့်မှ စက်ဘီးကိုတွန်း၍ ကတ္တရာ
လမ်းမကြီးပေါ်တက်လာသောနှင်းဆီကို သူက ကြည့်နေပါသည်။

သူရပ်နေသည့် ကြိုဆိုပါ၏ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးနှင့်နှင်းဆီသည်
သိပ်မဝေးလှသော်လည်း ဆောင်းတွင်းမနက်စောစောမှာ ကျနေသောနှင်းတွေ
ကြောင့် သူ့ကို ပီပီပြင်ပြင်ကြီးတော့ မြင်မနေရချေ။ သည်တုံးကတော့ သူ့ကို
ပီပီပြင်ပြင်ထင်ထင်ရှားရှားမမြင်ရတာ ဟာ နှင်းတွေကြောင့်လို့ နှင်းဆီက
ထင်ခဲ့မိတာပေါ့လေ။ သူဟာ ဝိညာဉ်တစ်ကောင်မှန်း သိမှ မသိသေးတာကိုး။

နှင်းဆီသည် သူ့ကိုတစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ စက်ဘီးကိုနှင်း၍
မြို့ဖက်သို့ဦးတည်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

သူက နောက်တွင်ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တကယ်တော့ သူသည် ရပ်ကျန်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ထိုအချိန်ကတည်းက နှင်းဆီနောက်မှာ ကပ်ပါလာခြင်းပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

*

ခြံနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ ရေနီမြောင်းကိုကျော်၍ ထိုးထားသော အုတ်တံတားလေးတစ်ခုကို ကျော်ရသည်။ အုတ်တံတားလေးမရောက်မီ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ဦးမဲလေးစက်ဘီးပြင်ဆိုင်ရှိသည်။

ဦးမဲလေးဆိုင်ရှေ့ကို နှင်းဆီရောက်တော့ ဦးမဲလေးက တဲတခါးကိုဖွင့်ကာ တံမျက်စည်းတစ်ချောင်းဖြင့်ထွက်လာလေသည်။

"ဦးလေးမဲ၊ ခုမှနိုးတာလား၊ ဒီနေ့ နှင်းဆီကပိုစောသွားပြီဗျို့။"

အရင်နေ့တွေက... နှင်းဆီဒီနားရောက်ရင် ဦးမဲလေးက တံမျက်စည်းလှည်းနေပြီ။ ဒီနေ့တော့ နှင်းဆီရောက်မှ တခါးဖွင့်ထွက် လာတာတွေ့၍ နှင်းဆီက လှမ်းအော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"အေးဟေ့- ညက ငါဘောလုံးပွဲသွားကြည့်လို့နှင်းဆီရ"

ဦးမဲလေးကလည်း ပြန်အော်သည်။

"ဘာမှာဦးမလဲ ဦးလေးမဲ"

"ငချိတ်ပေါင်းလေး နှစ်ရာဖိုးလောက် ဆွဲခဲ့ပါဦးဟာ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့"

ဒါဟာ ... ဒီနေရာလေးမှာ မနက်အစောဆုံး မြင်ရနေကျ မြင်ကွင်းလေးပါပဲ။ နှင်းဆီနှင့်ဦးမဲလေးသည် ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ အစောဆုံးထပြီး အစောဆုံးအလုပ်လုပ်သူများဖြစ်သည်။

နှင်းဆီက ညကတည်းကရှုထားသည့် ခြံ ထဲကနှင်းဆီပန်းများကို
ဈေးထဲကဖောက်သည်ဆိုင်ကို စက်ဘီးနှင့်သွားပို့၊ ဦးလေးမဲက
စက်ဘီးပြင်ဆိုင်လေးကို မနက်စောစောဖွင့်ကာ ဆိုင်ရှေ့ကမြေကွက်လပ်ကို
တံမျက်စည်းဖြင့် ပြောင်စင်အောင်လှဲနေသည့်မြင်ကွင်းများမှာ နေ့စဉ်
မြင်နေကျမြင်ကွင်းများပဲဖြစ်လေသည်။

ခဏနေရင်တော့ ... နှင်းဆီတို့ခြံဘေးမှာနေတဲ့
မြင်းလှည်းသမားကိုဆန်နီက သူ့မြင်းလှည်းလေးကိုဆင်ကာ မြင်းအိုမကြီးကို
မောင်းနှင်ရင်း ထွက်လာလိမ့်မည်။ လမ်းကြားထဲက
ပဲပြုတ်သည်ဒေါ်တင်သည်လည်း ပဲပြုတ်တောင်းကိုရွက်ကာ မြို့ထဲကို
နေမထွက်မီအရောက် သွားဖို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာလိမ့်မည်။

နေထွက်လာချိန်မှာတော့... လမ်းမကြီးပေါ်မှာ အဝေးပြေးကားများ၊
မြင်းလှည်းဆိုက်ကားများ၊ ကျောင်းသွားမည့်ကလေးသူငယ်များ၊
လမ်းသွားလမ်းလာများဖြင့် စည်ကားနေပါပြီ။

နှင်းဆီက သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုလေချွန်ရင်း စက်ဘီးကို
မြို့ဖက်သို့ခပ်မှန်မှန်နှင်းလာခဲ့လေသည်။ နှင်းဆီအတွေးထဲမှာတော့ မနက်
အိမ်ကထွက်ထွက်ချင်း မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့်လူငယ်၏ ပုံရိပ်က စွဲထင်လျက်
ရှိလေသည်။

*

ဈေးကိုရောက်တော့ နှင်းဆီပန်းများကို ဖောက်သည်ယူနေကျ
ဆိုင်မှာသွင်းပြီး မနေ့ကနှင်းဆီပန်းဖိုးတွေကို ရှင်းယူရသည်။ ပန်းများကို
ဖောက်သည်ပေးအပြီးမှာ နှင်းဆီ၏ ခြင်းတောင်းကြီးထဲ၌

ပန်းစည်းတစ်စည်းထဲကျန်ပါတော့သည်။ ကျန်သော အဝါရောင် နှင်းဆီပန်းစည်းလေးကိုလည်း ယူနေကျဖောက်သည်ဆရာမလေးဆီ သွားပို့ရပါဦးမည်။ ကောလိပ်ဘေးက ဆရာမများနေသည့်အဆောင်ကို သွားပို့ရမည်ဖြစ်သည်။

နှင်းဆီက ဦးမဲလေးမှာလိုက်သော ကောက်ညှင်းငချိပ်ပေါင်း နှစ်ရာဖိုးဝင်ဝယ်ကာ ဈေးထဲက ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဆရာမကို ပန်းစည်းဝင်ပို့ပြီးရင်တော့... နှင်းဆီရဲ့ မနက်ပိုင်း အလုပ်တွေပြီးပြီ။

နေ့လည်ခင်းမှာ နှင်းဆီပန်းတွေတစ်သုတ်ခူးပြီး ညနေခင်း လေးနာရီလောက်တွင် ဘုရားစောင်းတန်းက ပန်းသည်တွေဆီသွားပို့ရ ပါဦးမည်။

နှင်းဆီတာဝန်က မနက်တစ်ခါ ညနေခင်းတစ်ခါ ပန်းပို့ရခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။

အဆောင်ရှေ့ကိုရောက်တော့ ဆရာမရပ်စောင့်နေတာ တွေ့လိုက်သည်။

"နှင်းဆီမေလေး ... "

ဆရာမက သူ့ရှေ့မှာ စက်ဘီးပေါ်ကခုန်ဆင်းလိုက်တဲ့ နှင်းဆီကို ပြုံးပြရင်းနှုတ်ဆက်တယ်။ 'နှင်းဆီမေလေး'-ဆိုတာ ဆရာမတစ်ဦးတည်းက နှင်းဆီကိုခေါ်တဲ့နာမည်လေ။

ဆရာမကိုကြည့်လိုက်ရင် အမြဲပဲ အေးဆေးတည်ငြိမ်နေတာပါလား။

"နှင်းဆီနောက်ကျလို့ အဆောင်ရှေ့က ထွက်စောင့်နေတာလားဆရာမ"

"နှင်းဆီမေလေး နောက်မကျပါဘူးကွယ်၊ ဘုရားသွားဖို့ ဆရာမ အသင့်ပြင်ထားတာပါ"

ဆရာမက နှင်းဆီကမ်းပေးတဲ့ နှင်းဆီပန်းစည်းကိုလှမ်းယူရင်းမှ အေးအေးဆေးဆေးပင်ပြန်ပြောသည်။ ပြီးတော့ ... ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက

ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကိုထုတ်ကာ နှင်းဆီကိုပေးလိုက်သည်။

"ဪ... ဒါနဲ့ .. နှင်းဆီမေလေးရေ ... မနက်ဖြန်တော့ မမကို ပန်းလာမပို့နဲ့ကွဲ့... နော်၊ မမတို့ မန္တလေးကိုသွားစရာရှိလို့"

"ဪ... ဟုတ်လားဆရာမ"

"စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက် ကြာမယ်၊ တနင်္လာနေ့မနက်တော့ လာပို့ပေါ့ကွယ်၊ ဆရာမကိုမတွေ့ရင်လည်း အဆောင်ကအန်တီကိုသာ ပေးထားခဲ့၊ နော်... နှင်းဆီမေလေး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာမ"

ဆရာမက နှင်းဆီကိုပြောရင်း ပခုံးပေါ်ကလျှောကျလာသော ယောဂီတဘက်လေးကို ပြန်တင်လိုက်သည်။

"ကဲ- ဆရာမသွားပြီ"

နှင်းဆီဟာ ဆရာမဘုရားဖက်လျှောက်သွားတာကို မျက်စိ တစ်ဆုံး ကြည့်နေမိပါသေးတယ်။ ဆရာမလမ်းလျှောက်သွားပုံလေးကိုက ယဉ်ယဉ်နဲ့နဲ့လေး။ နောက်ကကြည့်ရတာ တောင် ကြည့်လို့မဝ။

နှင်းဆီက ဆရာမကိုအားကျနှစ်လိုစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဆရာမဟာ နှင်းဆီအတွက်တော့ တကယ့်စံပြမိန်းမ တစ်ယောက်ပါပဲ။ လှလည်းလှ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး ကောလိပ်ကျောင်း ကကျူတာဆရာမဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်များနှင့်ဘဝမျိုးသည် နှင်းဆီဖြစ်ချင်သော ဘဝမျိုးဖြစ်လေသည်။

တကယ်တော့... နှင်းဆီသည် ဆရာမနာမည်ကိုတောင် မသိသေးပါ။ ပန်းမှာလို့သာ နေ့တိုင်းလာပို့ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

နာမည်မေးရင်မကောင်းတတ်ဘူးထင်လို့ ဆရာမနာမည်ကို ခုထိ မသိရ

သေးပေ။

ဆရာမကတော့ နှင်းဆီနာမည်ကို နှင်းဆီလို့သိရပြီးကတည်းက သူ့သဘောနှင့်သူ နောက်က "မေလေး"တစ်လုံးထပ်တိုးကာ "နှင်းဆီ မေလေး"လို့ခေါ်နေတော့သည်။

ဘာသဘောနှင့်ခေါ်မှန်းမသိသော်လည်း နှင်းဆီက ကြေနပ် သာယာနေခဲ့လေ၏ ။ နှင်းဆီကိုလိုက်လိုက်လျှောလျှောဆက်ဆံသော ဆရာမကိုလည်း ပိုချစ်သွားခဲ့လေသည်။

ဆရာမကိုချစ်လို့လည်း ပန်းလေးတစ်စည်းထဲဝယ်တာဖြစ်ပေမယ့် နေ့စဉ်အဆောင်ကိုလာပို့ပေးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နှင်းဆီသည် ဆရာမအတွက် အဝါရောင်နှင်းဆီပွင့်များကို သီးခြားဖယ်ထားရသည်။ နှင်းဆီအဝါဇွပွင့်ကို ဆရာမအတွက် သပ်သပ် စည်းထားရသည်။

ဆရာမက ဘုရားပန်းကပ်တာ အဝါရောင်နှင်းဆီပွင့် ကိုမှကပ်တာတဲ့။

နှင်းဆီအတွက်တော့... ဆရာမသည် ချစ်စရာ အားကျစရာကောင်းရုံမက စိတ်ဝင်စားစရာအပြည့်ရှိနေသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေတော့၏ ။

မြင်ကွင်းမှ ဆရာမပျောက်ကွယ်သွားမှပင် နှင်းဆီသည် စက်ဘီးကိုနင်းကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

*

အခန်း (၂)

အိမ်အပြန်လမ်းမှာ... ရေနီမြောင်းကူးတံတားနားရောက်ရင်ပဲ ဦးမဲလေးမှာလိုက်သည့် ကောက်ညှင်းငချိပ်ပေါင်းထုတ်ကို ဝင်ပေးဖို့သတိရလိုက်သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ... တံတားပေါ်အရောက်တွင် စက်ဘီးနောက်ဘီးက ပေါက်သွားလေသည်။ နှင်းဆီလည်း စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ရ၏။

"ဟော- ဦးလေးမဲတို့က ဘယ်လိုများဓာတ်ရိုက်ထားတယ် မသိဘူး၊ သူ့ဆိုင်နားရောက်တာနဲ့ စက်ဘီးပေါက်သွားပြီ"

နှင်းဆီက တံတားပေါ်ကနေ ဦးမဲလေးဆိုင်ကကြားအောင် အော်ပြောလိုက်သည်။

"ဘာတုန်းဟ နှင်းဆီ၊ ဘာတွေအော်ပြောနေတာလဲ"

ဦးမဲလေးက နှင်းဆီကိုပြန်အော်မေးလိုက်၏။

နှင်းဆီလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဦးမဲလေးက စက်ဘီးပြင်သည့် ကိရိယာတန်ဆာပလာများနှင့် စက်ဘီးပြင်ရာတွင်တင်သည့်ဒေါက်တိုင် ကြီးကို သူ့တဲလေးထဲက မလာတာတွေ့လိုက်ရသည်။ ဟင်... ဦးလေးမဲ ခုမှဆိုင်ထွက်ဖို့ပြင်နေတာပါလား၊ ဘာလုပ်နေလို့ပါလိမ့်။

နှင်းဆီဈေးသွားချိန်ကတည်းက သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်းကျန်ခဲ့ တဲ့ဦးမဲလေး။ နှင်းဆီဈေးသွားဈေးပြန် ကြာချိန်တစ်နာရီလောက်ရှိတာ တောင် ခုမှဆိုင်ခင်းဖို့လုပ်နေတာကိုကြည့်၍ နှင်းဆီက တွေးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဒီမှာလေ... စက်ဘီးပေါက်ပြီ၊ ဦးလေးမဲက ငချိပ်ပေါင်းဖိုး ပေးရမှာစိုးလို့ စက်ဘီးဖာခန့်ကျေအောင် သံချောင်းတွေ လမ်းမပေါ် ချထားသလားမှမသိတာ၊ တကယ်ပဲ ... "

နှင်းဆီက ဦးမဲလေးကိုရင်းနှီးနေသည်မို့ ပေါက်ကရတွေ
လျှောက်ပြောနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဦးမဲလေးစိတ်မဆိုးတတ်မှန်းသိလို့လည်း
စ,နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

နှင်းဆီက စက်ဘီးကို ဦးမဲလေးဆိုင်အထိ တွန်းသွားဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

သည်တုံးမှာပဲ ... နှင်းဆီသည် တံတားဘေးတွင်ကျနေသော
ရောင်စုံချယ်ထားသည့်ကြိုးစလေးကို မြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကြိုးစလေးက
တံတားကြမ်းပြင်နှင့်တံတားလက်ရမ်းအဆက်အစပ်နေရာ
ဒေါင့်ကွေးလေးမှာရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမတော့... ထိုအရာလေးကို ခေါင်းစည်းကြိုးစလေးလို့
နှင်းဆီကထင်မိသည်။ မိန်းကလေးတို့၏ အလှအပကိုတပ်မက်တတ်သော
စိတ်ရင်းအတိုင်း နှင်းဆီက ထိုအရာလေးကို ကောက်ယူရန် စက်ဘီးကို
ဒေါက်ထောက်လိုက်၏ ။

ပြီးတော့ ... လက်သန်းလုံးလောက်သာရှိသည့်ကြိုးပြားလေးကို
ကောက်ယူလိုက်လေသည်။ လက်ထဲပါလာမှ ထိုအရာလေးသည် နှင်းဆီထင်သလို
ခေါင်းစည်းသောဖဲပြားမဟုတ်ပဲ၊ လက်မှာပတ်သော
လက်ပတ်လေးဖြစ်နေတာတွေ့ရလေသည်။ လက်ပတ်လေးက ချည်စလေးများကို
ယက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်ကာ အနက်ပေါ်တွင် ဆနွန်းမကင်းပုံ
အဝါနှင့်အနီပြောက်ကလေးများ ယက်လုပ်ထားလေသည်။ လက်နှင့်ယက်ထားသော
လက်ပတ်ပြားလေးဖြစ်နေ၏ ။ နှင်းဆီက လက်ပတ်ပြားလေးကို
ပိုက်ဆံအိတ်ဖော်ဖွင့်ကာ ထည့်လိုက်ပြီး ယူလာခဲ့လေသည်။

အဲဒီ နည်းနဲ့... လက်ပတ်ပြားလေးဟာ ကောင်မလေးဆီကို
ပါလာခဲ့တာပါ။ ကောင်မလေးကတော့ သိပ်လည်းအဖိုးတန်တာမဟုတ်ပဲ နဲ့
လှပပြီးချစ်စရာကောင်းလို့ ကောက်ယူခဲ့တာပါလေ။

ဒီ ... ဘာမဟုတ်တဲ့ လက်ပတ်ပြားလေးဟာ တစ္ဆေသရဲ
ဝိညာဉ်နာနာဘာဝတွေနဲ့ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်လို့ ကောင်မလေးလည်း
ဘယ်ထင်တတ်ခဲ့မှာလဲ...။

*

"ဟဲ့- နှင်းဆီ၊ ဘီးပေါက်တာလား၊ နင်ခုန ငါ့ကိုဘာတွေ
အော်ပြောနေတာလဲ"

"ဘီးပေါက်အောင် လမ်းမပေါ်မှာ သံချွန်တွေချထားသလားလို့
ဦးလေးမဲကိုနောက်နေတာပါ"

"သံချွန်ချဖို့နေနေသာသာဟေ့၊ ဒီမှာ စောစောစီးစီး အနိဋ္ဌာရုံ
တွေဖြစ်နေလို့ ငါ ခုမှဆိုင်ဖွင့်နိုင်တာ"

"ဟင်- ဦးလေးမဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နှင်းဆီလည်း ဦးလေးမဲ
ခုမှဆိုင်ဖွင့်နေတာကြည့်ပြီး အံ့ဩနေတာ"

"ဟိုမှာလေ တံတားပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ကိုကားတိုက်သွားလို့"

"ဟယ်... "

"နင်ထွက်သွားကာစလေးတင်ပေါ့၊ တိုက်တဲ့ကားက
အတင်းမောင်းပြေးသွားတယ်လေ၊ ဟိုက်လက်ကားလေးပဲ၊ နံပါတ်တွေ မမှတ်
လိုက်မိဘူး၊ အနားမှာဘယ်သူမှမရှိတော့ ဆန်နီမြင်းလှည်းလာတာနဲ့
ဆန်နီမြင်းလှည်းပေါ်တင်ပြီး ငါနဲ့ဆန်နီ ဆေးရုံပို့ပေးလိုက်ရတာ ပေါ့၊ ခုမှ
ပြန်ရောက်တယ်ဟေ့"

ဦးမဲလေးက ဆိုင်ဖွင့်နောက်ကျရခြင်းအကြောင်းကို ရှင်းပြ လိုက်သည်။

"ကဲ-ကဲ- ငါမှာလိုက်တဲ့ ငချပ်ပေါင်း ပါလာတယ်မှုတ်လား၊
ပေးစမ်းပါဟယ်၊ ဆာလိုက်တာ"

နှင်းဆီက ခြင်းထဲထည့်လာတဲ့ ငချပ်ပေါင်းထုတ်လေးကို ယူ
ပေးလိုက်သည်။

"ကားတိုက်ခံရတဲ့လူ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဦးလေးမဲ"

"သေတော့ မသေလောက်ဘူးထင်ပါရဲ့ဟယ်"

ဦးမဲလေးက ငချိတ်ပေါင်းထုတ်ကိုဖွင့်စားရင်းမှ ပြောပြနေသည်။

"သွေးတွေကတော့ မြင်မကောင်းဘူးဟေ့၊ ဆန်နီမြင်းလှည်း
တစ်ခုလုံးလည်း သွေးတွေပေကျံကုန်တာပဲ၊ ဆန်နီလည်း မနက်စောစော
ဈေးဦးမပေါက်တဲ့အပြင် မြင်းလှည်းလည်း ညစ်ပတ်၊ အချိန်လည်းကုန်၊ ခုပဲ
မြင်းလှည်းကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ အိမ်ပြန်သွားပြီ၊ ပိုက်ဆံက တစ်ပြား
မှမရလိုက်ဘူး"

"ဟင်- အဲဒီ လူက မြင်းလှည်းခ ရှင်းမပေးဘူးလား"

"ဟ-သတိလစ်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်ရှင်းပေးမှာတုံး"

"ဪ ... "

"ငါတို့မှာ ကူလည်းကူညီရသေး၊ အစစ်ဆေးလည်း
ခံလိုက်ရသေးတယ်ဟေ့၊ ယာဉ်တိုက်မှုကိုး၊ အရေးထဲ မစိန်စိန်များ ဆေးရုံမှာ
ရှိမလားကြည့်တာ၊ မစိန်စိန်လည်း မတွေ့ဘူး"

"မေမေက ခုတလော ညနေပိုင်းဂျူတီကျနေတာဦးလေးမဲရဲ့"

မစိန်စိန်ဆိုသည်မှာ နှင်းဆီမိခင်ကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ နှင်းဆီရဲ့အမေ
ဒေါ်စိန်စိန်အေးမှာ ထမီအပြာဝတ် အထက်တန်းသူနာပြုဆရာမ
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံကြီးမှာတာဝန်ကျနေသူဖြစ်ပါသည်။

"ဒါဖြင့်လည်း နှင်းဆီအိမ်ပြန်နှင့်တော့မယ်၊ ဦးလေးမဲဖာထား
လိုက်တော့နော်၊ ခဏနေမှ နှင်းဆီပြန်လာယူတော့မယ်"

"အေး- အေး- ထားခဲ့"

နှင်းဆီက စက်ဘီးကို ဦးမဲလေးဆိုင်မှာထားပစ်ခဲ့ကာ
မလှမ်းမကမ်းကအိမ်သို့ ခြေလျင်လျှောက် ပြန်လာခဲ့လေသည်။

*

အိမ်နှင့်ဦးမဲလေးဆိုင်... မကွာလှသောခရီးတိုလေးအတွင်း
လမ်းလျှောက်လာစဉ်မှာပင်... ကောင်မလေးသည် သူ့ဘေးမှာ တစ်စုံ
တစ်ယောက်ကပ်ပါလာသည့်ခံစားမှုကို ခံစားသိရှိလိုက်ရခြင်းဖြစ်လေ၏ ။

နောက်မှခြေသံတဖြတ်ဖြတ်ကြားရသည်ထင်၍ နောက်ကိုလှည့်
ကြည့်မိသည်။ ဘယ်သူမှမရှိချေ။ တကယ်တော့ နှင်းဆီအနီးတွင် လူရှိ
ဖို့နေနေသာသာ လမ်းမပေါ်မှာပင် ကိုက်တစ်ရာဝန်းကျင်၌ ဘယ်သူမှ ရှိမနေပါ။

ကောင်မလေးကြားရသောခြေသံသည်
သူမဘေးသို့ရောက်လာသည်ဟုထင်မိပြန်၏ ။ တစ်ဆက်တည်း ညာဖက်ပခုံးကို
တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပွတ်တိုက်မိသလို ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။ နှင်းဆီက
လာထိသည်ဟုထင်ရသောအရာကို လက်ဖြင့်ယောင်၍ ဖယ်ချလိုက်သည်။ ထိုအခါ
သူမ၏ ညာဖက်လက်မောင်းထိုနေရာတွင်
အေးစက်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကြက်သီးလည်း ဖြန်းကနဲထသွားသည်။

သက်ပြင်းချသံလိုလို ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သံလိုလို အသံမျိုးကိုလည်း
နှင်းဆီကြားလိုက်ရပြန်သည်။

ဟင်... လူတစ်ယောက် ငါ့ဘေးနားမှာ ရှိနေသလိုပါလား။

ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

ခြံအဝသို့အရောက်တွင် နှင်းဆီက ရပ်လိုက်ကာ မြေကိုခြေ ဖြင့်
သုံးလေးချက်ဆောင့်ရင်း "ဖွ-ဖွ-ဖွ-" ... ဟု နှုတ်မှဆိုလိုက်သည်။ သို့သော်... သူမ
အိမ်ထဲဝင်လာသည်အထိ နောက်မှခြေသံက ကပ်လျှက်လိုက်ပါလာဆဲပင် ... ။

*

နှင်းဆီက အိမ်ထဲပြန်အရောက်တွင် သူမအခန်းထဲသို့တန်းသွားကာ
အိမ်နေရင်းအဝတ်အစားများလဲဝတ်လိုက်သည်။

အဝတ်အစားလဲဝတ်ရင်းမှ နှင်းဆီစိတ်ထဲတွင် မလုံမလဲဖြစ်ကာ
ဖုံးဖုံးဖိဖိလုပ်လိုက်မိသည်။ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းပေမယ့်
လူတစ်ယောက်ယောက်ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့အသိ ဝင်လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။
တစ်ယောက်ယောက်များချောင်းကြည့်နေသလားဆိုတဲ့သံသယဖြင့်
ပိပိရီရီသေသေသပ်သပ်ဖြစ်အောင် လုပ်နေလိုက်သည်။

နောက်မှ ... ငါ့စိတ်တွေမဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်ဟု
နှင်းဆီကတွေးကာ ပြုံးလိုက်မိပြန်၏ ။

ထိုစဉ်မှာပဲ...

ဖျတ်- ဖျတ်- ဖျတ်- ဖျတ်

လမ်းလျှောက်သံ။ လူတစ်ယောက်လမ်းလျှောက်လာသည့်
အသံကိုကြားလိုက်ရသည်။ အသံကိုကြားနေရသော်လည်း ဘာအကောင်
အထည်မှမမြင်ရပါ။

နှင်းဆီကြက်သီးထသွားသည်။ ကိုယ်ကိုပင်မလှုပ်ရဲတော့ပဲ
နေရာတွင်ပင် ရပ်နေမိလေသည်။

ဘုရား ဘုရား... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ့ဘေးနားမှာ
လူတစ်ယောက်ရှိနေသလို ခံစားနေရပါလား။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။

ခြေသံက တဖြည်းဖြည်းနီးလာကာ နှင်းဆီအနီးတွင် ရပ်သွားလေသည်။

အခန်းထဲမှာ နှင်းဆီတစ်ယောက်တည်း မနေရဲတော့။

နှင်းဆီသည် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ငွေများကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။
ဈေးကရလာတဲ့ပန်းဖိုးများကို မေမေ့ဆီသွားအပ်လိုက်တော့မည်။

နှင်းဆီက ပန်းသည်ပေးလိုက်သောငွေများကို အထပ်လိုက်အတိုင်း
ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဆရာမပေးလိုက်တဲ့ ပန်းဖိုးငါးရာတန်လေး ကိုတော့ နှင်းဆီက
အိတ်ထဲမှာပဲ ထားခဲ့ပါသည်။ ထိုငါးရာသည် ဖေဖေအတွက်ဖြစ်သည်။

အိတ်ထဲကပိုက်ဆံများကိုထုတ်လိုက်ချိန်တွင် တံတားပေါ်မှ
ကောက်လာသောလက်ပတ်ပြားလေးက ပိုက်ဆံများကြားထဲရောပါလာကာ
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားလေသည်။

နှင်းဆီက လက်ပတ်ပြားလေးကို ကုန်းကောက်လိုက်၏ ။

ထိုစဉ်မှာပဲ ...

"ဟိတ်-"

"အောင်မယ်လေး"

နှင်းဆီသည် နှုတ်မှယောင်အော်မိအောင်ပင် လန့်သွားလေ၏ ။

လူတစ်ယောက်အနီးကပ်၍ ခေါ်လိုက်သောအသံမျိုးဖြစ်လေသည်။

"ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလဲ၊ ဒီနားမှာဘယ်သူရှိနေလဲဟင်၊ ဒါပဲနော်

ရိုးတီးယားတားမလုပ်နဲ့ ... ဟင်း... "

နှင်းဆီသည် ကြောက်ကန်ကန်၍ ပြောလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။
အနားမှာ အကောင်အထည်လည်းမမြင်ရ၊ ဘယ်သူမှလည်း မရှိပါပဲနှင့်
တစ်ယောက်တည်း အယောင်ယောင်အမှားမှားတွေဖြစ်နေခြင်းဖြစ်၏ ။

လက်ပတ်ပြားလေးကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲပြန်ထည့်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ...

"ဟင်း... "

လေးတွဲစွာ သက်ပြင်းချသံတစ်ခုကို ဝီပြင်စွာကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။

နှင်းဆီအခန်းထဲမှာ မနေရဲတော့။

မေမေ့ကို ပန်းဖိုးငွေများအပ်ရန် အခန်းထဲမှ
ပြေးထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

*

မေမေက မီးဖိုထဲတွင် ထမင်းဟင်းများချက်ပြုတ်နေသည်။

"မေမေ၊ ဟောဒီမှာ ပန်းဖိုးတွေ"

နှင်းဆီက မေမေ့ကိုလှမ်းပြောကာ ထားနေကျအတိုင်း
ထမင်းစားစားပွဲပေါ်တင်ထားလိုက်လေသည်။

"နှင်းဆီ"

"ရှင်- မေမေ"

"ညီးအဖေဖို့အရက်ဖိုး နှုတ်ထားသေးလား"

"နှုတ်မထားပါဘူးမေမေ၊ မနွေက

မေမေကိုယ်တိုင်တွက်ပေးလိုက်တဲ့ငွေအတိုင်းပဲ"

ဖောက်သည်ကို ပန်းများသွင်းရာတွင် ဒီနေ့သွင်းသည့်ပန်းများအတွက် နောက်နေ့မှ ငွေရပါသည်။ မေမေက ပန်းတွေမပို့ခင် ဘယ် လောက်တန် ဘယ်နှစည်းဆိုတာ ရေတွက်ထားပြီး ငွေကိုလည်း တစ်ခါတည်းတွက်ချက်ထားတတ်ပေ၏ ။ နှင်းဆီက ကိုယ်ပိုင်သုံးဖို့ ပန်းဖိုးထဲက တစ်ခါမှမယူဖူးပေ။

နှင်းဆီမှာ သုံးစရာအကြောင်းလည်း သိပ်မရှိပါ။ လိုအပ်လျှင် မေမေဆီက တောင်းသုံးသည်။

သို့သော်... နှင်းဆီသည် ဖေဖေ့ကိုတော့ ပန်းဖိုးထဲမှငွေများကို မေမေမသိအောင် ပေးမိသည်။ အများကြီးမဟုတ်ပါ။ သုံးလေးငါးရာ သာဖြစ်ပါသည်။ ထိုငွေမှာ ဖေဖေအရက်သောက်ဖို့အတွက်ဖြစ်လေသည်။ မေမေက ဖေဖေ့ကို ပိုက်ဆံသပ်သပ်မပေးပါ၍ တစ်ခါတစ်ခါ ဖေဖေမှာ အရက်သောက်စရာ ပိုက်ဆံမရှိပဲ ပြတ်လပ်နေတတ်သည်။

နှင်းဆီခြံက ဝင်သမျှငွေကို မေမေကပင်သိမ်းဆည်းသည်။ မေမေသည် အိမ်စရိတ်ကို လိုအပ်မှတွက်ချက်ထုတ်ပေးတတ်သော အလွန် စစ်စီသည့်အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ဖြစ်လေ၏ ။

ဖေဖေမှာ မေမေအလုပ်သွားတုန်း ခြံကိုတိုက်ရိုက် ပန်းလာဝယ်သူရှိပါမှ ပိုက်ဆံအပိုလေးရရှာသည်။ တစ်ခါတရံပြတ်လပ်နေတတ်သည်။ ဒါကိုသနား၍ နှင်းဆီက ပန်းဖိုးထဲမှငွေများကို ဖေဖေ့ကိုပေးမိခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေသိသွားတော့ နှင်းဆီအဆူခံရပါသည်။

"အမလေးဟဲ့- အဖေကို အရက်ဖိုးရှာပေးတဲ့သမီး၊ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်"

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဖောက်သည်ဆီကရတဲ့ပန်းဖိုးထဲကနေ

နုတ်ယူထားစရာမလိုတော့ပါ။ ဆရာမအတွက် နေ့စဉ်ပန်းများပို့ပေးရချိန်မှစ၍ ဆရာမဆီကရသည့်ငွေငါးရာကို ဖေဖေ့ကိုပေးလိုက်တော့သည်။

ကောလိပ်ကကျူတာဆရာမလေးတစ်ယောက်ဆီ နှင်းဆီပန်း အဝါရောင်ကိုးပွင့်ကို နေ့စဉ်ပို့ပေးနေရတာ မေမေမသိပေ။ နှင်းဆီက လည်း မပြော။ သည်တော့ ... ဆရာမဆီကရတဲ့ပိုက်ဆံငါးရာကို ဖေဖေအတွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပေးနိုင်နေတော့သည်။

"နှင်းဆီ"

မီးဖိုခန်းထဲမှလှမ်းထွက်ဖို့ပြင်နေသောနှင်းဆီကို မေမေက ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

"ရှင် ... မေမေ"

"စာမေးပွဲက နီးနေပြီနော်၊ ညီးစာကျက်ရဲ့လား"

"ကျက်ပါတယ်မေမေရဲ့"

"ကျက်ပါတယ်၊ ကျက်ပါတယ်နဲ့၊ ကျတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ဖြေရမှာက စတုတ္ထအကြိမ်လေ၊ ညီး မရှက်ဖူးလားအေ"

"မေမေကလည်း သမီးကို ဒါပဲပြောပြီးနှိမ်နေတာပဲ၊ သမီးလည်း ကြိုးစားတာပဲမေမေ၊ ကံမလိုက်တော့ "

"စာမေးပွဲကိုများ ကံမလိုက်ဘူးပြောမနေပါနဲ့အေ၊ စာမကျက်လို့မအောင်တာပေါ့"

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲက နတ်ကြီးတယ်-လို့ နှင်းဆီပြောမနေချင်တော့ပါ။ ပြောရင်လည်း မေမေက လက်ခံမှာမဟုတ်။ နှင်းဆီဖက်ကလည်း ဆယ်တန်းကို သုံးနှစ်ဆက်တိုက်ဖြေရာတွင် မအောင်မြင်သည့် အပြစ်က ရှိနေပေရာ ဘာကြောင့်ညာကြောင့် အကြောင်းမပြချင်တော့ပေ။

"ဒီနေ့ကစပြီး တစ်ပတ်လုံး ငါနိုက်ဂျူတီကျတယ်၊ အမေမရှိဘူးဆိုပြီး ပေါ့မနေပါနဲ့၊ စာကျက်ပါနင်းဆီ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ"

နှင်းဆီသည် သက်ပြင်းချကာ မီးဖိုခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့လေ၏ ။

*

ကောင်မလေးဟာ... အခန်းထဲပြန်ရောက်တော့
စိတ်တွေထိုင်းမှိုင်းသွားတော့တယ်။ မေမေဆူလိုက်ပြောလိုက်တာတွေဟာ မေမေ့
ဖက်ကကြည့်ရင်တော့ မှားတယ်လို့ မဆိုသာဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့်
ကောင်မလေးလည်း စာမကျက်တာ စာမကြိုးစားတာမှမဟုတ်ပဲ။ ကြိုးစား ပါရက်က
ဒီဆယ်တန်းကို အောင်ပဲမအောင်နိုင်တာကို ကောင်မလေးလည်း မတတ်နိုင်တော့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ကိုယ်တိုင်က စာမေးပွဲတုန်းကျနေတော့လည်း
နှင်းဆီသည် မေမေ့ကို ဘယ်လိုမှ ပြန်မချေပနိုင်ပေ။

"သူများသားသမီးတွေ အောင်တယ် အောင်တယ်နဲ့ဂုဏ်ယူနေရင်
ငါ့မျက်နှာဘယ်ထားရမှန်းမသိဘူး၊ ညီးအတွက် ငါသိပ်ရှက်တယ် မိနှင်းဆီရယ်၊
ငါ့မှာ ညီးတို့သားအဖကြောင့် မျက်နှာကို မမော်နိုင်ပါဘူးအေ၊ အဖေက
အရက်သမား၊ သမီးက ဆယ်တန်းမအောင်၊ ဟွန်း... ငါ့ဘဝကိုက ဆိုးပါတယ်လေ"

ဒေါ်စိန်စိန်အေးသည် ယောက်ျားနှင့်သမီးကို အားမရနိုင်သည့်
မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေပေတော့၏ ။

ဒေါ်စိန်စိန်အေးပြောရလောက်အောင်လည်း ဦးကျော်စွာက
မိုးလင်းမှမိုးချုပ်သောက်နေသူဖြစ်သည်။

နှင်းဆီကတော့ ဖေဖေအရက်သောက်တာ များမှန်းသိပေမယ့်
အပြစ်မဆိုချင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဖေဖေသည် သူ့အလုပ်ကို မပျက်စေပဲ
သောက်တတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဖေဖေအလုပ်ကတော့
ဟောဒီနှင်းဆီခြံကြီးတစ်ခုလုံးကို တာဝန်ယူရသည့်အလုပ်ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့... နှင်းဆီခြံမှာ ဖေဖေနှင့်မေမေ
အိမ်ထောင်မကျခင်ကတည်းက ဖေဖေလုပ်အားဖြင့် ရင်းနှီးရယူထားသော
ဖေဖေကိုယ်ပိုင်ခြံဖြစ်ပါသည်။

ဖေဖေဘယ်အချိန်ကတည်းက အရက်စွဲသွားတယ်တော့ မသိ။
ဖေဖေအလုပ်ကလည်း ခြံလုပ်ငန်းကို အိမ်နှင့်မကွဲမကွာလုပ်နေရတော့
ဘယ်ကိုမှထွက်စရာမလို၊ ဘယ်သူနှင့်မှဆက်ဆံစရာမလိုသည့်အတွက်
အိမ်မှာနေရင်း အရက်ကလေးတမြေသောက်ရာမှ စွဲသွားခြင်းဖြစ်ပေမည်။

နောက်ပိုင်းတော့ ... မေမေက ဖေဖေအရက်သောက်မှာစိုးကာ
ရသမျှဝင်ငွေတွေအကုန်လုံး ယူ၍ သိမ်းတော့သည်။ နှင်းဆီလည်း ဒီလို နဲ့ ဖေဖေကို
အရက်ဖိုးရှာပေးရသောဘဝရောက်ရခြင်းပင်ဖြစ်လေ၏ ။

မေမေကတော့ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ
ပြင်ပမှာ အသိမိတ်ဆွေ အသိုင်းအဝိုင်းတွေရှိနေသည်။ ဆေးရုံကြီး မှာ
အထက်တန်းသူနာပြုတစ်ယောက်ဖြစ်သလို... ပြင်ပဆေးခန်းများမှာလည်း
ဂျူတီဝင်သေးသည်။ မေမေဝင်ဆန့်နေတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းက
ပညာတတ်တွေများတာမို့ နှင်းဆီဆယ်တန်းမအောင်နိုင်ခြင်းကို မေမေက
စိတ်မကျေချမ်းနိုင်ဖြစ်နေခြင်းပဲဖြစ်တော့သည်။

သည်လိုနှင့်... သားအမိ သားအဖ သုံးယောက်သာရှိသည့်
အိမ်ကလေးတွင်... မေမေကတစ်ဖက်၊ ဖေဖေနှင့်နှင်းဆီကတစ်ဖက်
ပဋိပက္ခတွေကြီးထွားနေခြင်းပဲဖြစ်ပါတော့၏ ။

နှင်းဆီက အခန်းထဲပြန်အရောက်တွင် ကုတင်ပေါ်စိတ်ပျက်
လက်ပျက်ထိုင်ချလိုက်ကာ သက်ပြင်းကိုချလိုက်သည်။

တကယ်တော့ နှင်းဆီမှာလည်း စာကျက်ချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။
သုံးနှစ်လုံးလုံးကျက်မှတ်လာရသော ဆယ်တန်းစာများကို ငြီးငွေ့နေလေ ပြီ။

အားလုံးကိုလည်း ရပြီးသားဖြစ်နေသည်။ စာမေးပွဲအောင်တာ
မအောင်တာ အပထား။ စာတွေကို ကျက်ရဖန်များလွန်းလို့ မှတ်မိနေတာတော့
သေချာပါသည်။ ဒါပေမယ့် ... အခန်းအပြင်ကိုပြန်မထွက်ချင်တော့။ မေမေနှင့်
မျက်နှာချင်းထပ်ဆိုင်ဖြစ်လျှင် မေမေဆူတာပြောတာတွေကို နာခံနေရ လိမ့်ဦးမည်။
နှင်းဆီက ခြံထဲမှဖေဖေကို ပိုက်ဆံသွားပေးဖို့သတိရကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။
ဖေဖေသည် အိမ်ကြီးထဲတွင် မနေတာကြာပြီ။

သုံးနှစ်ကျော်ကျော်လောက်ရှိပြီ။ မေမေငြူစူပြောဆိုတာတွေ
နားမခံသာဘူးဆိုကာ ခြံစောင့်တဲကလေးမှာ တစ်ကိုယ်တည်းသွားနေ၏ ။
ထိုတဲလေး မှာ နဂိုက ခြံစောင့်ကြီးတစ်ယောက်နေခဲ့သည့်တဲလေးဖြစ်ပါသည်။
ခြံစောင့်အဘိုးကြီး အသက်ကြီးလာ၍ ရွာပြန်သွားတော့... ဖေဖေက တဲ
ကလေးထဲမှာ နားအေးပါးအေးသွားနေခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ဖေဖေအတွက်တော့ တကယ်ပဲနားအေးသွားပါသည်။ အချိန်မှန်
ပန်းပင်တွေရေလောင်း၊ ပေါင်းသင်၊ ပန်းတွေခူးနှင့် အလုပ်တွေဇယ်ဆက်
အောင်လုပ်ကာ အရက်ကိုလည်း ခွက်ဆက်အောင်သောက်၍ သူ့ဘာသာ
အေးချမ်းရာရှာနေတော့၏ ။ အားချိန်မှာ ဖေဖေတဲကလေးထဲက ဂစ်တာ
သံထွက်လာတတ်သည်။ လူပျိုကတည်းက တီးခတ်ခဲ့သောဂစ်တာလေးကို ဖေဖေက
ယခုတိုင်မစွန့်လွှတ်သေး။ ဖေဖေတဲကလေးထဲမှ ခေတ်ဟောင်းစတီရီယိုတေးများကို
နှင်းဆီမကြာခဏကြားရတတ်ပါသည်။

"ရယ်စရာတော့ကောင်းတယ်သမီးရဲ့၊ သမီးမေမေက အပျိုဘဝတုံးက

ဖေဖေဂစ်တာသံနားထောင်ချင်လို့ ခြံထဲကိုနှင်းဆီပန်းလာ ဝယ်တာတဲ့၊
ပန်းသိပ်ကြိုက်လို့မဟုတ်ဘူးတဲ့လေ၊ ဂစ်တာကြောင့် ဖေဖေနဲ့မေမေဖူးစာဆုံခဲ့ရတာ
ပေါ့၊ ခုတော့လည်း ... သမီးအမေက ဖေဖေ ဂစ်တာတီးတာကို အချိန်ဖြုန်းတာတဲ့၊
အသက်အရွယ်မထောက် ကလေးကလားနိုင်တာတဲ့၊
ဂစ်တာကိုဖြူစူနေပြန်ပြီသမီးရေ ... မဆန်းဘူးလားကွာ"

ဖေဖေကတော့ ရယ်ရယ်မောမောပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။
နှင်းဆီအတွက်တော့ တွေးစရာဖြစ်ခဲ့သည်။ မိန်းမတို့၏ စိတ်သည် အရွယ် ကိုလိုက်၍
ပြောင်းလဲတတ်လေသလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်းဆီက ဖေဖေကိုချစ်သည်။ ဖေဖေကိုအပြစ် မမြင်။
အရက်သောက်သော်လည်း ဖေဖေသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်ခဲ့ပေ။
သူ့ဟာသူ ခြံထဲမှာပင်လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပြီး အားလျှင်
ဂစ်တာလေးနှင့်သီချင်းဦးနေတတ်သောဖေဖေကို နှင်းဆီ ကတော့
အပြစ်ရှာလို့မတွေ့ပါ။

နှင်းဆီက ဘီရိုကိုဖွင့်ကာ
အံဆွဲထဲထည့်ထားသောပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။

ပိုက်ဆံအိတ်စစ်ကိုဖွင့်ကာ ငါးရာတန်လေးကိုနှိုက်ယူလိုက်တော့
လက်ပတ်ပြားကလေးပါ ကပ်ပါလာ၏ ။

နှင်းဆီသည် လက်ပတ်ပြားလေးကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲပြန်မထည့်တော့ပဲ
ပိုက်ဆံအိတ်ကိုသာ အံဆွဲထဲပြန်ထည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ... လက်ပတ်ပြားလေးကို ဘယ်ဖက်လက်ကောက်ဝတ်မှာ
ပတ်ကြည့်လိုက်၏ ။ လက်ပတ်ပြားလေး၏ အနားနှစ်ဖက်တွင်ပါသော
ကပ်ခွာလေးနှစ်ခုဖြင့် ကွင်းဖြစ်အောင်ကပ်လိုက်သည်။ လက်ပတ်ပြားလေးမှာ
နှင်းဆီလက်နှင့် ချောင်ချောင်လည်လည်လေးရှိနေပေ၏ ။

"ဟေ့-ဟေ့ကောင်မလေး၊ ဒီမယ်-ဒီမယ်၊ နင်
ငါ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ"

နှင်းဆီသည် နောက်မှကပ်ရက်ထွက်လာသောအသံကြောင့်
လန့်သွားကာ ရုတ်တရက်ချက်ချင်းပင် လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

"အမလေး- နင်- နင်..."

သူမ၏ နောက်ကျောတွင် နီးကပ်စွာရပ်နေသော
ယောကျ်ားပျိုတစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရသည့်အခါ နှင်းဆီ
အလန့်တကြားအော်လိုက် မိလေသည်။

နှင်းဆီအော်သံကြောင့် သူက နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

"နင်- နင်- ငါ့ကိုမြင်ရပြီလားဟင်၊ နင်ငါ့ကိုမြင်ရပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား"

"နင်ဘယ်သူလဲ၊ နင် ငါ့အခန်းထဲဘာလာလုပ်တာလဲ၊ အို... ဒုက္ခပါပဲ၊
မေမေတို့သိရင်ဒုက္ခပဲ၊ နင် အခန်းထဲကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက ခိုးဝင်နေတာလဲ ...
ဟင်"

နှင်းဆီက နှုတ်မှတရစပ်မေးနေရင်းပင် ထိုသူကို ချက်ချင်း
မှတ်မိလိုက်လေသည်။ မနက်အစောကြီးတုန်းက နှင်းဆီအိမ်မှအထွက် တွင်
အိမ်ရှေ့မှမြို့အဝင်ဆိုင်းဘုတ်ကို မော်ကြည့်နေတဲ့လူပါလား။ နှင်းဆီ
တိတ်တခိုးသဘောကျမိခဲ့သော လူငယ်ဖြစ်နေလေ၏ ။

"နင်- နင် ဘာလို့ ငါ့အခန်းထဲကို ဝင်နေရတာ လဲ"

"မဟုတ်ဘူး၊ ငါ နင့်အခန်းထဲကိုဝင်တာမဟုတ်ဘူး၊ နင်ခေါ်လာလို့
ငါပါလာတာ"

"ဘာ-"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ နင်ခေါ်လာလို့ငါပါလာတာပါဟာ၊ ယုံပါဟာ"

"ငါက နင့်ကိုဘာလို့ခေါ်ရမှာလဲ၊ နင့်ကိုမှ ငါမသိပဲ"

"တကယ်ပါ၊ နင့်နောက်ကနေ ငါလိုက်လာတာပါဟာ၊ ငါလေ နင့်ကိုတစ်ချိန်လုံး စကားတွေဘေးကပြောနေတာ၊ ဒါပေမယ့် နင်မကြားဘူး၊ အဲ-တစ်ခါတော့ နင်ကြားလိုက်သလိုပဲ၊ ငါက 'ဟိတ်'လို့ခေါ်လိုက်တော့ နင်လှည့်ကြည့်လိုက်သေးတယ်လေ၊ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ"

"ဟင်-"

နှင်းဆီ တွေသွားလေသည်။ ခေါ်သံကို ကြားခဲ့သလိုရှိတာကို မှတ်မိသွားသည်။ ပြီးတော့ ခြံအဝင်ဝကတည်းက မိမိဘေးမှာ လူတစ်ယောက်ကပ်လိုက်လာသလိုခံစားမှုကိုလည်း သတိရလိုက်၏။

ဒါပေမယ့် အဲဒီ တုန်းက သူ့ကိုဘာလို့မမြင်ရတာလဲ။

"နင်ဘယ်လိုပုန်းပြီးလိုက်လာတာလဲ၊ နင့်ကို ငါမမြင်ခဲ့ပါလား"

"ပုန်းလိုက်လာတာမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင့်နောက်ကလိုက်လာတာပါ၊ ပြီးတော့ နင်နဲ့ဘေးချင်းယှဉ်ပြီးလျှောက်လာတယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်ငါ့ကိုမမြင်ဘူးဆိုတာ ငါသိနေတယ်၊ ငါပြောတဲ့စကားတွေကိုလည်း နင်မကြားဘူး"

"အဲဒါ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်"

"ငါလည်းမသိဘူး၊ ငါလည်း အံ့သြနေတာ၊ နောက်ပြီး ငါ့ကိုယ် ငါဘယ်သူဆိုတာလည်း စဉ်းစားမရလို့ ငါစိတ်ညစ်နေတာ၊ နင်ငါ့ကို ကြည့်စမ်းပါ၊ နင်အရင်တုန်းက ငါ့ကိုမြင်ဖူးသလား၊ သိဖူးသလားဟင်"

"မမြင်ဖူး ... အဲ... မနက်အစောကြီးတုန်းကတော့ နင့်ကို တစ်ချက်မြင်မိလိုက်ပါတယ်၊ နင်... တို့ခြံရှေ့က မြို့အဝင်ဆိုင်းဘုတ် ကြီးရှေ့မှာ ရပ်နေတာလေ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ငါ အဲဒါကို မမှတ်မိဘူးဟာ"

"နင်တကယ်ပြောနေတာလား၊ ငါ့ကိုနောက်နေတာလား၊ ဒါဖြင့် နင်ကဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ကို ဒုက္ခတွေ့မပေးနဲ့နော်"

"နင့်ကိုဒုက္ခပေးဖို့နေနေသာသာ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် ဘယ်သူမှန်း မသိလို့ ဒုက္ခရောက်နေတာပါဟာ"

"နင့်ကို ငါမမြင်ရအောင် နင်ဘယ်လိုလုပ်ထားတာလဲဟင်"

"ဘယ်လိုမှမလုပ်ဖူး၊ နင် ငါ့ကိုမမြင်တာကို ငါလည်းအံ့သြနေတာ၊ အခုတော့ နင်ငါ့ကိုမြင်ရပြီမဟုတ်လား"

"အေးလေ... "

"အဲဒါ လက်ပတ်ကြိုးလေးကြောင့်ဖြစ်မယ်လို့ ငါထင်တယ်"

သူက နှင်းဆီလက်မှာပတ်ထားသောလက်ပတ်ကြိုးလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

"လက်ပတ်ကြိုး၊ ဒီလက်ပတ်ကြိုးကြောင့်... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ နင့်ဘေးမှာ ငါတစ်ချိန်လုံးရှိနေတာပဲ၊ နင်မှ ငါပြောတာတွေလည်းမကြား၊ ငါရှိနေတာကိုလည်း မမြင်တာကို၊ အဲဒီ လက်ပတ်ကြိုးလေးပတ်လိုက်မှ နင်ငါ့ကိုမြင်ပြီဆိုတာ ငါသိလိုက်တာ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း နင့်ကိုခေါ်ကြည့်လိုက်တာပေါ့"

"ဒီလက်ပတ်ကြိုးနဲ့ နင့်ကိုမြင်ရတာ နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ဆိုင်တာပေါ့၊ အဲဒီ လက်ပတ်ကြိုးက ငါ့ဥစ္စာလေ"

"ဘာ- ဒီလက်ပတ်ကြိုးက နင့်ဥစ္စာ၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ငါ့ပစ္စည်းဆိုတာတော့ ငါသေချာမှတ်မိတယ်"

"ဟင်-"

နှင်းဆီက လက်ပတ်ကြိုးမှကပ်ခွာလေးကိုဆွဲခွာလိုက်သည်။

လက်ပတ်ကြိုးကို လက်ကောက်ဝတ်မှဖြုတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ... သူမရှေ့မှ လူငယ်၏ အသွင်သည်

ဖြုတ်ကနဲပျောက်သွားလေတော့၏ ။

"ဟေ့- ဟေ့- မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့"

သူ့အသံကိုတော့ ကြားနေရသေးသည်။

နှင်းဆီသည် ရုတ်တရက် လူတစ်ကိုယ်လုံးပျောက်သွားပြီး

အသံချည်းကြားနေရသောအဖြစ်ကိုကြုံလိုက်ရသည့်အခါ... လန့်သွားမိ ပြန်လေသည်။

လက်ထဲမှလက်ပတ်ကြိုးကို ယောင်၍ လွှတ်ချလိုက်မိ၏ ။

ထိုအခါ မိမိရှေ့မှလူငယ်၏ အသံကိုလည်း မကြားရတော့ချေ။

နှင်းဆီသည် ကြမ်း ပြင်ပေါ်ကျသွားသောလက်ပတ်ကြိုးလေးကို

ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

နှင်းဆီကြည့်နေစဉ်မှာပင် လက်ပတ်ကြိုးလေးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ

ကြွတက်လာ၏ ။

"အိုး ... "

ထိကိုင်သူမရှိပဲ သူ့အလိုလို ကြမ်းပြင်မှကြွတက်လာသည့်

လက်ပတ်ကြိုးလေးကိုကြည့်ကာ နှင်းဆီလွတ်ကနဲအော်လိုက်မိပြန်သည်။

လက်ပတ်ကြိုးလေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့ကြွတက်လာကာ နှင်းဆီထိုင်နေသည်နှင့်တတန်းတည်းရောက်သည်တွင် နှင်းဆီပေါင် ပေါ်သို့ ဖတ်ကနဲကျလာလေသည်။

"လက်ပတ်ကြိုးလေးကို ဝတ်ထားလိုက်ပါဟာ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်" သူ့အသံကိုကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။

"နှင်ဘယ်သူလဲ၊ နှင်ဘာလဲဟင်၊ နှင် ... နှင်ဟာ ... သရဲ လား၊ တစ္ဆေလား၊ နှင်ငါ့ကိုလာချောက်နေတာလား၊ ငါကြောက်တယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ နှင်ပြန်ပါတော့ဟယ်"

"ငါကလည်း နှင့်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ လုပ်ပါ၊ လက်ပတ်ကြိုးလေးကို နှင့်လက်မှာပြန်ချည်လိုက်ပါဟာ"

နှင်းဆီ ဘာမှဆက်မလုပ်မိပဲ ကြောက်ကြောက်နှင့်တုန်ယင်နေမိသည်။

နှင်းဆီပေါင်ပေါ်မှလက်ပတ်ကြိုးလေးက တဖန်ပြန်၍ ကြွတက်လာပြန်ကာ နှင်းဆီ၏ လက်နားသို့ဝဲလာလေသည်။

"ကြိုးလေးကို ပြန်ဝတ်လိုက်နော်၊ ငါ ပတ်ပေးမယ်"

"အို- နှင်ငါ့နားမကပ်နဲ့၊ ဖယ်- ဖယ်"

နှင်းဆီက လက်ပတ်ကြိုးလေးကို ဆွဲယူလိုက်၏ ။

"ငါ့ဟာငါတပ်ပါ့မယ်၊ နှင် ငါ့နားသိပ်မကပ်ပါနဲ့ဟယ်၊ နှင်ဟာ ဘာမှန်းလဲမသိပဲနဲ့၊ ငါကြောက်တယ်"

နှင်းဆီက လက်ပတ်ကြိုးလေးကို မိမိဘာသာ လက်မှာပြန်ပတ်လိုက်လေသည်။

လက်ပတ်ကြိုးလေး လက်တွင်နေရာတကျဖြစ်သွားသည်နှင့် ရှေ့မှသူ့အသွင်က ဖြတ်ကနဲပြန်ပေါ်လာလေ၏။

"နင် နင် ... မှော်ဆရာလား၊ ကိုယ်ပျောက်လူသားလား၊ နင် ငါ့ကိုဘာလို့လာနှောက်ယှက်နေတာလဲ"

"ငါမနှောက်ယှက်ပါဘူး၊ မှော်ဆရာလည်း မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါ့ဟာငါလည်း ဘာတွေဖြစ်နေလို့ဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး"

"ဒါဖြင့် ဒီလက်ပတ်ကြိုးပတ်မှနှင့်ကိုမြင်ရတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ နင်ဘယ်လိုလုပ်ထားလို့လဲ"

"ငါဘာမှလုပ်မထားဘူး၊ လုပ်လည်းမလုပ်တတ်ဘူး၊ ငါသိတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ငါနှင့်နောက်ကိုပါလာတယ်၊ ဒီအခန်းထဲရောက်လို့ နင့်ကို စကားပြောကြည့်ဖို့ကြိုးစားတော့ မရဘူး၊ ပထမတစ်ခါ နင်လက်ပတ် ကြိုးလေးကိုကိုင်လိုက်ချိန်တုန်းက ငါခေါ်လိုက်တော့ နင်ကြားလိုက်ရတာ ကို ငါသတိထားမိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် နင်နဲ့ငါနဲ့ဆက်သွယ်ဖို့ဟာ လက်ပတ်ကြိုးက အဓိကဆိုတာ ငါစဉ်းစားမိတာပဲ၊ ငါ့မှာ လက်ပတ်ကြိုး လေးကို ဘီရိုထဲက နင်ပြန်ထုတ်ယူပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ရတာ ဟာ"

နှင်းဆီသည် သူရှင်းပြသောစကားများကိုနားထောင်ရင်း သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အမြင်မှာတော့ သူသည် ပကတိလူသားတစ် ယောက်အသွင်ဖြစ်နေပြန်၏။ သူ့ကို လက်ပတ်ကြိုးပတ်ထားမှမြင်ရတာ ဘာကြောင့်လဲ။

"နင်ဘယ်ကလာတာလဲ၊ နင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်နေရတာ လဲ ဟင် ... "

"ငါဘာမှမသိဘူးလို့ပြောပါရော၊ ငါဘာမှစဉ်းစားလို့မရဘူး"

"တကယ်ပဲလား၊ ဒါဆို နင်ဟာ သေပြီးတဲ့လူတစ်ယောက်များလားဟယ်၊

နင်သေသွားလို့ သရဲဖြစ်နေတာထင်တယ်၊ ဘုရား ဘုရား"

"ကြုံကြုံဖန်ဖန်ဟာ ငါမသေပါဘူး၊ ငါမသေဘူးဆိုတာ သေချာတယ်၊ မသေလို့ပဲ နင်နဲ့စကားပြောလို့ရနေတာပေါ့"

"ဒါပေမယ့် ... နင့်ကိုမြင်မှမမြင်ရဲ၊ ဒီလက်ပတ်ကြိုးပတ်မှ မြင်ရတာ ဆိုတော့..."

"ငါလည်း ဘာမှစဉ်းစားလို့မရတော့ဘူးဟာ"

"နင့်ကိုတစ်ယောက်ယောက်က ကိုယ်ပျောက်ဆေးထိုးပေးလိုက်တာထင်တယ်"

"ဟင် - ကိုယ်ပျောက်ဆေး၊ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့"

"နင် သရဲမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်နော်"

"နင်ကလည်းဟာ ငါ့ရုပ်က သရဲလို့ထင်ရအောင် ဆိုးနေပြီလားဟင်"

"မဆိုးပါဘူး"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လောလောဆယ်တော့ ငါဆာတယ်၊ ငါ့ကို တစ်ခုခုကျွေးပါလားဟင်"

"ဟင် - ကျွေးရမယ်၊ ကိုယ်ပျောက်နေပေမယ့် နင်ဆာတော့ ဆာတတ်သေးတယ်ပေါ့"

"ငါလူပဲဟ၊ ဆာတာပေါ့"

"အေးပါ၊ နင်ဟာ လူပဲဖြစ်ပါစေလို့ ငါဆုတောင်းပါတယ်၊ ဒီလိုဆို နင်နေခဲ့ဦး၊ ငါကော်ဖီနဲ့မုန့်နဲ့ယူခဲ့မယ်လေ၊ ဒါလောက်ဆို ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား"

"ဖြစ်ပါတယ်"

"နင်အခန်းထဲမှာပဲနေခဲ့နော်၊ မလိုက်ခဲ့နဲ့နော်၊ အပြင်မှာ မေမေရှိတယ်၊

မေမေ နင့်ကိုမြင်သွားရင် မလွယ်ဘူး"

*